

متن پرسش

با سلام خدمت استاد گرامی: در سال های اخیر تعدادی از دوستان قدیمی من از دین برگشته اند و حتی یکی از آنها کاملاً به خداوند کافر شده و آتئیست شده است. بابت این دوستانم ناراحتم بابت اینکه دوست ندارم این شرایط را داشته باشند، بابت خودم هم نگرانم که نکند دیدار این دوستان منجر به بی ایمانی من شود و از طرفی سردرگم هستم که من در این دوستان چه وظیفه ای دارم؟ و چگونه می توانم ایمان خود را به اصول دین تقویت کنم تا خود به مشکل برنخورم. یکی دوبار سعی در توجیه یکی از دوستانم کرده ام ولی همانطور که در تفسیر سوره آل یس فرمودید ممکن است که بخواهم حرف حق بزنم ولی مطمئن نیستم که حرف حق را بتوانم خوب بزنم بنابراین تصمیم گرفتم با شما مشورت کنم. حال سوالات اصلی من شامل موارد زیر است: ۱. چه کنم که ایمان خودم به گونه ای شود که در برخورد با این دوستانم آنها را تحت تاثیر تفکر توحیدی قرار دهم و خود تحت تاثیر آنها قرار نگیرم؟ ۲. اصلاً من در برابر این دوستانم چه وظیفه ای دارم؟ با توجه به اینکه این دوستانم حتی نماز می خوانده اند و بعضاً خانواده های مذهبی دارند. ۳. آیا ارجاع دادن دوستانم به خود شما، استاد عزیز، برای ملاقات حضوری ممکن است؟

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ۱- وقتی انسان ایمان خود را نسبت به حضرت حق وجودی و حضوری کرد دیگر به همان معنایی که خود را احساس می کند، خالق خود را و سیر ابدی خود را احساس می نماید. در این مورد شرح کتاب «ده نکته در معرفت نفس» و شرح «رسالة الولاية» که هر دو بر روی سایت هست، ان شاء الله کمک می کند ۲- وظیفه شما نسبت به دوستان در آن حد است که به آنها تذکر دهید تحقیق لازم در این مورد بکنند، اگر آماده بود شرح «برهان صدیقین» را دنبال کند، در تهیهی کتاب و شرح کمکش کنید ۳- به شکل ملاقات حضوری نمی توانم خدمت عزیزان باشم. موفق باشید